

LU LINA: ZKUŠEBNÍ VRT DO PEVNÉ SOUČÁSTI

- CZ24 News | 10. prosince 2020

ČESKO: Slyšíme to neustále a ze všech stran. Má to formu božího přikázání. Chtít o tom diskutovat je smrtelný hřích. A naposledy to zaznělo nyní při vzniku politického hnutí Lidé PRO. *Že jsme pevnou součástí EU a NATO.*

Mikuláš Minář má právo to říkat od rána do večera. Má právo mít to jako první větu v budoucím programu svého hnutí. Semolí-li tedy někdy nějaký konkrétní. Podle kterého by se dalo poznat, k čemuž programy obvykle sloužívají, jakou zhruba barvu bude jeho hnutí mít. To některé voliče kupodivu zajímá.

A některé zase ne. Existuje poměrně početná skupina občanů, kterým tahle jedna věta jako politický program stačí. Život v zemi, která není *pevnou součástí* nějaké větší říše, se jim jeví příliš velkým hazardem. Jestli onen politik kromě toho hodlá taky znárodňovat, zakazovat auta a maso, nebo jestli ta jeho milovaná říše, jejíž jsme *pevnou součástí*, si s náma pravidelně utírá boty, je až tak nezajímá. Hlavní je, že jsme *pevnou součástí*. Na věčné časy a nikdy jinak.

Se Sovětským svazem na věčné časy a nikdy jinak

A právě proto, že stav, kdy jsme byli na věčné časy *pevnou součástí* nějaké říše, jsem v minulosti

osobně zažil a dobře si pamatuju, co to znamenalo, tak teď dumám, co to znamená dneska. Jestli jsme opravdu už zase tak *pevnou součástí* nějakého celku, že se opět nepřipouští ani teoretická představa formy kapku samostatnější národní existence.

A proč je podle politiků jako je třeba Minář absurdní o ní být jen přemýšlet. A co absurdní, velezrádné je to. Přemýšlet o ní, nebo ji dokonce chtít kacířsky veřejně diskutovat. Taky přemýšlím o tom, jak moc velký rozdíl je mezi označováním tehdejších pochybovačů o přínosech a pevnosti spojení se SSSR za zrádce a západní zaprodance, a označováním dnešních pochybovačů o tomtéž v případě EU a NATO za nevzdělance a zaprodance východní.

A ještě o tom, že skoro stejně často jako to o „*pevné součásti*,“ slyším pravidelně a od stejných lidí i o posvátnosti volné soutěže idejí a názorů jako o nenahraditelných korunovačních klenotech demokracie. O které musíme furt dokola pečovat, oprašovat je, leštit a hlídat, aby nám je někdo nevyfouk.

Takže, co teda? Jsem zmaten. Smějí věřící v demokracii o tomhle náboženském dogmatu nahlas a beze strachu z inkvizice diskutovat či dokonce pochybovat, nebo nesmí? Existuje volná soutěž názorů, třeba klidně i absurdních, nebo je to tady jak za socialismu? Máme teda demokracii, nebo nemáme? A jsou ti, co o tom pochybují, stejně často ve státní televizi jako ti, co nepochybují?

Aby si občan mohl na základě dostatku informací vyplývajících právě z **volné** soutěže myšlenek vytvořit nějaký vlastní, předem nepředzvíkaný názor? Klidně i blbý. Klidně i absurdní.

Na jehož základě by se každý sám rozhodl, jaký má postoj ke členství v EU či NATO. A jestli svojí zemi taky považuje za jejich *pevnou součást*. A jestli mu opravdu připadá absurdní o tom přemýšlet, mluvit a diskutovat.

Protože spojení bývají velmi prchavou záležitostí. A málokdo v Evropě o tom ví víc, než my. Jak je to dlouho, co jsme byli zmiňovanou *pevnou součástí* RVHP a Varšavské smlouvy a být jen pomyslet na cokoliv jiného se rovněž považovalo za absurdní.

EU a zvláště pak NATO jsou především politické projekty poplatné nějaké době. A ta se mění. A s ní se logicky mění i tyhle spolky. S naprostou pravidelností většinou k horšímu. V případě EU i NATO to platí stoprocentně. Z EU se stala totalitní říše. Z NATO nebezpečný mocenský agresor. Diskutovat veřejně o tom, jestli chceme dál být toho všeho *pevnou součástí*, mi rozhodně nepřijde od věci a už vůbec ne absurdní.

Není to dokonce ani identifikátorem práce pro ruskou rozvědku. V tomto konkrétním případě je dokonce mým názorem, že většina z těch úplně nejhlásitějších lovců ruských agentů bude se slušnou pravděpodobností sama něčími agenty.

V EU je 27 států a v NATO 30. Z cca 206 členů OSN. Jak ten zbytek vůbec dokáže přežít? Jak to, že Moskva dávno nezaútočila na Finsko, Švédsko, Rakousko nebo Irsko? Proč Švýcarsko, Norsko a Island stále žijí mimo EU? Proč z ní Velká Británie prchá? Jak můžou všechny tyhle země fungovat, existovat, obchodovat a neválčit, když nejsou *pevnou součástí* EU nebo NATO?

Je naprosto legitimní se na to ptát, diskutovat o tom, zpochybňovat to. Je naprosto legitimní, zvlášť v zemi, která už ne jednou *pevnou součástí* něčeho podobného byla a vždycky to stálo za hovno, zpochybňovat tvrzení, že jsme zase něčeho *pevnou součástí*. Tvrzení, že k tomu *neexistuje alternativa*, a že pobyt mimo *to něco* by znamenal automatický návrat do zemljanek, k vodnímu kolu a do cizího područí.

V cizím područí jsme s krátkými přestávkami od roku 1938 až do teď. A jak nám to podle pana

Mináře a spol. svědčí. Konkrétně toho bych se teda asi nijak zvlášť neděsil.

Po mém soudu je naprosto legitimní, dokonce velmi žádoucí, do jakéhokoliv *pevného a nerozdělitelného* spojení dělat pravidelně zkušební vrty i v případě, že nějak akceptovatelně funguje.

Natož v případě, že tomu tak není. A je legitimní a pro demokracii nesmírně zdravé si neustále pokládat i otázku a podrobovat ji veřejné diskuzi, jestli cena zaplacená za to, že jsme *pevnou součástí*, není příliš vysoká. A fakt nemám na mysli peníze.

Autor: LU LINA

Zdroj: <http://nonserviam.cz/>